

Trampassagiers rekten de nek; taxichauffeurs slalomden door het samendrommende gepeupel: wat was dat daar voor uitbundige luidruchtigheid op het balkon van de Amsterdamse Stadsschouwburg? Nergens olympische schaatshelden of voetballende wereldkampioenen te bekennen, wel een in zuurstokkleuren getooid muziekbondje met twee geblondeerde sletbakken dat over het Leidseplein schalde: *I'm A Believer! Yeah, yeah, yea*. – The Monkees opnieuw of nog steeds op tournee? In de foyer van de schouwburg even later een onstuimige persconferentie waarop acteurs van het muziektheatergezelschap Orkater het zelf toegaven: The Monkees zijn terug.

Onbekommerd geloof in de eigen leugen

Muziektheater

Arend Evenhuis

Al na drie minuten was het slaande ruzie achter de persconferentietafel. Nog natommelend met theelepels op tafel en uitgebreid kauwgum kauwend schreeuwde Monkee-slagwerker Mickey (Orkater-acteur Porgy Franssen) dat het liedje 'Mary, Mary' absoluut niet gezongen mocht worden. Er ontstond een handgemeen, vanaf de gang weerklonken klappen en kreten van au. Waarop The Monkees opnieuw de foyer betraden om aan de verzamelde pers te vertellen wat zij in 2002 in Nederland komen doen. De vier 'ex-tieneridolen' vierden hun hoogtijdagen toch tussen 1966 en 1968?

Met een aangezet buikje en getooid met maffe ijsmuts waaronder een gigantische kermiszonnebril vatte de aan staar, hoge bloeddruk en lokale verstijvingen lijdende Monkee-zanger Michael (Peter Blok) de koe bij de hoorns: „Wei sjein hier omdat we er sjein en er ook in de toekomst willuh sjein. Daarom sjein we hier. Als we hier niet waren, dan was er ook geen surplus, zoals nu.” Dat was klare taal, maar de popverslaggevers wilden eerst even onomwonden weten of de in de pop-encyclopedie als lichtgewichten

geboekstaafde muzikanten nu wel of niet drugs gebruiken. En zo nee, waarom dan wel niet?

Als Monkee-gitarist Peter legde Gijs Scholten van Aschat uit dat de theatrale Monkees, als 'The Prefab Four' in de muziektheatervoorstelling van Orkater samengebald, 'in hun eigen leugen zijn gaan geloven dat ze het konden en kunnen'. Scholten van Aschat slikte een bittere pil weg toen hij de destijds populaire Monkees-televisieserie terugzag, en legde die banden prompt terzijde. „Dat was niks. Liever gebruiken wij de fantasie over en de heimwee naar de staat van zijn waarin alles mocht en kon. De jaren zestig vormden geen cynische tijd, zoals nu, waarin alles meteen wat moet opleveren. Wij spelen The Monkees getrouw naar onze eigen fantasie. Twee leden van The Monkees toeren in Engeland op dit moment met een comeback rond; ze hebben al weer ruzie met elkaar. Gelukkig kunnen zij de Orkatervoorstelling niet verstaan, ik denk niet dat die nog optredende Monkees daar overigens blij mee zullen zijn. Het is een Droste-effect: vier acteurs die spelen dat zij de – destijds ook acterende – Monkees spelen die de Monkees spelen. Nee, geen *camp*, wel: hallucinerend”, aldus Scholten van Aschat.

Spelen deden de vier Monkees destijds inderdaad, en dan eerder toneel dan muziek. Zij moesten het Amerikaanse, voorgekookte instant-ant-

woord op de succesvolle films 'Help!' en 'A Hard Day's Night' van The Beatles zijn. Curieus genoeg groeiden The Monkees niet tot parodie uit (het woord 'camp' bestond courant nog niet) en kregen toch een tijdje wereldwijd succes ondanks het feit dat ze niet konden toneelspelen, amper konden zingen en nog minder wisten te musiceren. Routineuze studiomuzikanten werden als uitzendkrachten ingehuurd voor hun plaatopnamen. Componeren mochten The Monkees in de eerste jaren van hun carrière niet van hun film- en platenbazen, liedjesteksten schrijven al helemaal niet. Desalniettemin: als The Beatles als langharige en 'slagwerkende kevers' uit de beatgeneratie konden triomferen, zouden The Monkees woordspelerig met

Muzikale
komedie over
'x-tieneridoler

hun monnikskapsels en na-apende ijver als zingende 'apen' furore maken. 'Jaoh, jaoh, wij zijn de apen!' mekkerend, begonnen zij steeds hun gelijknamige televisieserie. Voor hun hitjes putten en jatten, of beter: juttten zij uit het oeuvre van reeds geslaagde muzikanten. De Nederlandse Top Veertig wisten The Monkees eind jaren zestig te beklimmen met 'Last Train To Clarksville', 'I'm A Believer', 'A Little Bit Me, A Little Bit You', 'Pleasant Valley Sunday' en 'Daydream Believer'. In hun zorgvuldig voorgeknijpte schaduw volgden de even bordkartonnen televisiehelden 'Partridge Family' en de 'Osmonds'.

Orkater speelt 'The Prefab Four' in inmiddels muziektheatrale traditie. Componist, regisseur en zingende ac-

teurs van Orkater zoeken al jaren naar gedeukte of deukbare grootheden, en verdichten daar eigenhandig een tragisch en toch lichtvoetig verhaal omheen. Zoals over de heremiet Howard Hughes die maar geen antwoord vindt op de vraag: 'Vliegt een vliegtuig omdat de wind behoeft aan gezelschap heeft?'. Of 'Wie vermoordde Mary Rogers?', waarin de misdaadauteur Edgar